

Wierzbęta z Branic

Wierzbęta z Branic (Wierzbęta – staropolska forma imienia Grzegorz), stolnik krakowski, dziedzic majątku branickiego i patron kościoła, w roku 1386 wznosił w swoich dobrach drewniany kościół w Woli Rusieckiej i ustanowił tam parafię.

Wierzbęta bogato uposażył kościół rusiecki i dostosował fundację do wymogów swoich czasów.

W r. 1420 Wierzbęta postanowił rozebrać starą świątynię z wapienia i wznieść nową, ceglana w stylu gotyckim. Istniejący do dnia dzisiejszego orientowany kościół o charakterze obronnym, nosi wezwanie św. Grzegorza Wielkiego.

W r. 1425 zmarł pobożny darczyńca Kościoła. Został on pochowany wraz z żoną Dorotą w podziemiach świątyni Rusieckiej. W północną ścianę prezbiterium, po lewej stronie ołtarza głównego, wmurowano jego gotycką płytę nagrobną. Niewątpliwie, pierwotnie płyta ta umieszczona była w posadzce kościoła. Wykonano ją z wapienia o wymiarach 229 x 108 cm. Przedstawia ona zakutego w zbroję zmarłego, który klęczy i modli się. U jego kolan umieszczono tarczę z herbem Gryf. Na obrzeżu, w płaskim reliefie, wryta jest minuskułą gotycką inskrypcja dotycząca śmierci Wierzbęty. Płyta ta jest najstarszym datowanym kamiennym epitafium w Polsce.

Fundatora kościołów w Ruszczy i Grabiu upamiętnia również słynne malowane na desce epitafium przedstawiające Wirzbęte polecanego przez Jego patrona, św. Grzegorza, Matce Boskiej z Dzieciątkiem.

Epitafium Wierzbęty z Branic